

„...Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket... Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátok fiait köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is?...”

A jézusi tanítás sarkalatos pontjához értünk, mely szerint nem elegendő, ha csak a szívünknek kedves embereket szeretjük, de az „ellenségeink” felé is oda kell fordulnunk. Tegye fel a kezét, akinek ez könnyen megy! Szerintem elég ritka, hogy a rosszakaróiéinkért imádkozunk vagy akár a kedvükre tennénk... Gyakran még a szeretteinkkel sem sikerül jól bánnunk, nemhogy az ellenlábasaikkal. De a számunkra közömbös emberekre sem szívesen pazaroljuk az időnket a rohanó hétköznapiakban.

Persze ezer felé sem szakadhatunk, és nem lehetünk mindig mindenkivel jófejek... Természetes, hogy a közvetlen környezetünkre koncentrálunk elsősorban, és igyekszünk a saját portánkon rendet és szeretetet tartani. Már ez sem kis teljesítmény. Ennek ellenére – bármilyen lehetetlennek is tűnik – jó lenne a fenti igeszakasz szellemében élni az életünket. Ehhez kapcsolódóan jutott eszembe néhány kérdés, ami talán a kedves olvasókban is elindíthat valamit:

- **Vannak egyáltalán „ellenségeim”, vagy olyan emberek, akikkel rossz a kapcsolatom?**
Ha igen, mi ennek az oka?
- **Milyen a kisugárzásom, mennyire megy jól a békeességteremtés, szűkebb vagy tágabb környezetemben?**
- **Mennyire vagyok „kényelmes keresztény”?** Azaz olyan valaki, aki elméletben viszonylag aktív (pl. elmélkedést ír vagy olvas :-)), de ha a tettek mezejére kell lépni (pl. önkéntesség, karitás stb.), akkor már nem feltétlenül olyan lelkes?

Benyhe Robi, Budapest